

*Pro lásku
a za peníze*

Petra Kropáčová

PRO LÁSKU
A ZA PENÍZE

Petra Kropáčová

„...you fucking dickhead, you are dead, you fucking bastard, fucking kill you, i've never seen such an idiot like you...“

„Maxi, je nutné, abys tu takhle nadával?“

Lekl jsem se, až jsem se málem po, a ještě než jsem otočil hlavu směrem k osobě, která stála mezi dveřmi, bylo mi jasné, že tohle nebude jediná věta vyslovená jejími ústy.

„Mami, promiň, já myslel, že jsi v kuchyni a...“

Samozřejmě ji moje obhajoba toho, proč tu takhle nadávám, nezajímala, a než jsem stihl dokončit myšlenku, ona už byla u třetí věty a já marně vzpomínal, co říkala předtím, než se dostala k tomu, že má ve městě domluvenou schůzku, abych nezapomněl na to, že Eliza přijde ve tři, a abych za dvacet minut vyndal něco z trouby.

Chtěl jsem namítnout, že nemám čas, protože se musím učit, ale ona by mi určitě odpověděla, že pokud se neučím na zkoušku z angličtiny a mám čas hrát hry, tak mě ty tři kroky do kuchyně nezabijí.

A protože byl zbytečný jakýkoliv odpor, počkal jsem, až uslyším její vzdalující se kroky ztrácející se z doslechu někam ven, a se zhnuseným výrazem jsem na monitoru hledal toho hajzla, co se mě po dobu rozhovoru s mojí matkou dokusil zabít.

To je ale šmejd!

Když už to vypadalo, že ho moje virtuální střely dostihly, začal mi zvonit telefon.

Né! Co jsem komu udělal? Musí volat zrovna teď, když nemám vůbec čas?

„Tome, co se děje?“ přijal jsem hovor, ale myšlenkami jsem byl někde v poušti a snažil se zneškodnit nepřítele z druhého konce světa.

„Jo, jasně. Čau,“ odpověděl jsem mu, aniž bych věděl, na co se ptal, a dál se věnoval prohledávání základny na monitoru před sebou.

Sakra! Kdo to může být? Pomyslel jsem si, když zazvonil zvonek, a protože máma před chvílí odešla, našťavaně jsem se zvedl a šel se dolů podívat, co se zase nevešlo do schránky, že kvůli tomu musí pošťačka zvonit.

„Ty vole, kde jsi? Víš kolik je pět minut? A jestli budu marod, tak mi budeš vařit čaj,“ ozvalo se od vrat, když jsem byl teprve na půl cesty k nim.

„Co tu děláš?“ zeptal jsem se a vzpomínal, co mi vlastně říkal, když jsme spolu telefonovali.

„Jsi vospalej nebo přežranej? Vždyť jsi mi řekl, že můžu. A dělej, chce se mi čůrat,“ popoháněl mě, a než jsem za ním stačil zamknout vrátka, pospíchal, aby mi co nejrychleji obsadil záchod.

„Dáš si kafe?“ ptal jsem se ho, když jsem procházel kolem dveří, kam před chvílí zapadl, a aniž bych znal odpověď, nasypal jsem do dvou hrnků, které jsem právě postavil na linku, co tam mělo patřit, a z lednice vyndal mléko.

„Ty jsi poklad,“ ozvalo se vzápětí, a než jsem se stačil leknout, i s jedním hrnkem v ruce se můj samozvaný host právě přemísťoval do vedlejší místnosti.

„Hele, Maxi, a nějaká buchtička tvojí mámy by nebyla?“

„Ty vole, buchta!“ zakřičel jsem na celou místnost a tak nejrychleji, jak mi to nohy dovolily, jsem letěl o patro níž, abych měl ještě kde bydlet, až se matka vrátí domů.

Uf. Vyndal jsem chňapky ze šuplíku, a když se z trouby vyvalil teplý vzduch, teprve potom jsem vysunul plech plný barevných košíčků ven.

Ta máma mě zná!

Trouba byla dávno vypnutá a tahle sladká dobrota tam byla ponechaná, jen aby se dopekla.

A hele! Bábovka. Rychle jsem si nandal předkrájené kousky na talíř a pospíchal nahoru, abych se dozvěděl, čím jsem si zasloužil Tomášovu návštěvu.

„No nekecej!“ Ještě jsem před něj nestačil ani položit to, co jsem přinesl, a on už se sápal po talíři a doslova mi ho vytrhává z ruky.

Asi minutu bylo ticho a pak se mi s plnou pusou snažil oznámit, že moje máma je neskutečná.

Nechal jsem to být a došel si pro svoje kafe, které už nějakou dobu stydlo v kuchyni.

Když se Tomášek dostatečně posilnil, začal mi odpovídat na moje otázky, které jsem mu postupně pokládal mezi kousnutím do dvoubarevného piškotu a vyzobáním všech minidrobků z talíře mojí mámy.

„Ale tady být nemůžeš!“ odpověděl jsem mu dost důrazně, když skončil svůj výklad o tom, že nemá kde spát a na pár dní se ubytuje tady.

„Ne! Prostě ne!“

Vyhodnotil jsem jeho plán jako neuskutečnitelný a šel si do kuchyně pro vodu, abych se trochu zchladil.

„Ale proč ne! Co jsem ti udělal tak strašného, že mě tu nemůžeš pár dní nechat přespat? Bojíš se snad, že ti tady něco ukradnu?“

Tomáš to nevzdával a s rukama v bok se postavil přímo přede mě.

Napřed jsem neřekl vůbec nic, ale když naléhal, začal jsem mu vyprávět příhodu o tom, jak jsme se tu tenkrát ještě se třemi dalšími spolužáky opili a on si pak spletl dveře, a místo do mého pokoje si šel lehnout do postele méjí mámy. A o to horší to bylo, že byly tři ráno a moje máma měla za hodinu vstávat do práce.

„Ne! Prostě ne!“ odpověděl jsem stejně jako před chvílí, ale než jsem stačil dodat, ať to zkusí u někoho jiného, z chodby se ozval dětský hlásek oznamující, že ona už je doma.

„Haló, tak kde jste všichni?“ Hlas se nebezpečně přibližoval, a než jsem se stačil rozpomenout, že máma mluvila o tom, že Eliza přijde ve tři, stála v méjí kuchyni malá holka s culíkem, v růžovém tričku s jednorožcem, dožadujíc se svojí mámy a nějaké čokoládky.

„Maxi, neměl bys nugetu?“

Prošla kolem mě, a než jsem stačil cokoliv říct, otevřela dvířka skříně, kam jsem schovával sladkosti.

„Teda, Maxi, ty tady máš čurbes! Kdyby to viděla máma, ta by ti pěkně vynadala...“ Větu už nedořekla, protože si všimla, že tu nejsme sami.

„Ahoj,“ řekla a ihned následovala otázka, jestli ten další člověk v místnosti je Maxův kamarád.

„Hele, Elizabetko, co kdyby sis šla napsat úkoly, a já až půjdu do krámu, přinesu ti něco sladkého,“ vložil jsem se do toho dřív, než by Tomáše napadla nějaká pitomost, a snažil se tu malou holku nasměřovat o patro níž.

„Slibuješ?“ zeptala se mě tahle malá růžová holka, a než jsem se stačil vzpamatovat, byla pryč.

„Tedy, Maxi, ty ženský tě mají na háku, co? No, já tě snad začnu litovat.“

Škodolibě se zašklebil a objednával si donášku něčeho k večeři, až půjdu Líze pro tu čokoládu.

„Tak aby bylo jasno! Přinesu ti cokoliv, co si zaplatíš, ale až to sníš, tak se sbalíš a půjdeš o dům dál. Jasný?“ vysvětlil jsem mu a šel si najít něco na sebe.

„Jak o dům dál? Ten barák vedle je taky váš?“ zeptal se mě úplně vážně a snažil se zapnout moji televizi.

Nemělo cenu na tohle něco říkat, a tak jsem se zavřel do ložnice a bezmyšlenkovitě se přehraboval ve skříni.

„Maxi, Maxi, musíš mi pomoci!“

Probral mě jekot mojí sestry a okamžitě mi začínalo být jasné, že dnes se už do školy vůbec nic nenaučím.

„Hoří snad, že tu tak ječíš?“

Vykoukl jsem ze dveří a zahlédl, jak kolem botníků prosvištěla Líza a zastavila se až v kuchyni, kde nikdo nebyl.

„Maxi, stalo se něco příšerného,“ řekla a já si až teď všiml, že v rukou něco držela.

„Pokud nikde nehoří, tak to nemůže být nic hrozného,“ vypustil jsem do prostoru, ale než řešit cokoliv jiného, bych si nejraději šel dohrát tu střílečku.

„Je to ještě mnohem horší, bráško,“ odpověděla mi ustaraným hlasem a podávala mi mámin počítač.

„Ono se to nějak porouchalo,“ řekla tiše a se sklopenou hlavou si prohlížela podlahu, kterou máme na chodbě.

Tak ještě toho trochu a můžu se jít nechat rovnou zastřelit.

„Lízino, a co jsi s ním sakra udělala?“

Vzal jsem si od ní tu porouchanou věc a snažil se přijít na to, jak ji co nejrychleji zprovoznit.

„Co bych s ním měla jako dělat? Chtěla jsem si pustit pohádky a najednou se to zaseklo. Začalo to vydávat šílené zvuky, a kdybych to rychle nevypnula, tak by se k nám seběhli všichni psi z ulice,“ oznámila mi a začala vyzvídat, jestli jsem schopen mámin počítač opravit.

Já tuhle růžovou holku snad zabiju! Řekl jsem si pro sebe, než počítač naběhl, ale když se nezobrazila ani stránka pro vložení bezpečnostního hesla, začínal jsem se modlit, aby náš dům neobklíčilo zvířectvo z celého širého okolí.

No tak. No tak, no tak, no tak!

Sledoval jsem černou obrazovku notebooku, který jsem měl položený na klíně, a snažil se nezbláznit z toho, co se asi stane, až to máma zjistí.

„Lízino, co jsi s tím dělala?“ zeptal jsem se znovu, ale ona mlčela jako ryba a dál civěla na zaprášenou podlahu.

Rychle jsem zkouknul hodiny, a když jsem se doslova zhrozil při pohledu na velkou ručičku, přibližující se dvanáctce, začínal jsem mírně panikařit.

„Co tady řešíte?“ ozval se kousek ode mě Tomáš, a než jsem mu stačil vylíčit situaci, ten malý růžový lump mi hlásil, že máma už jde.

„Do prdele!“ ulevil jsem si docela tiše, ale i přesto se mi dostalo upozornění, že jsem právě vyslovil sprosté slovo.

„Tak víš co? Bud' mě necháš nadávat, anebo si sbal celé tohle nadělení a oprav si to sama, když jsi tak akurátní!“

Podával jsem jí mámin notebook a zanechával ji jejímu osudu.

Neušel jsem ještě ani tři kroky a už jsem za sebou uslyšel její pláč.

„Ježíši, co je?“

Otočil jsem se směrem k ní a viděl, jak jí po tvářích stékaly slzy.

„Proč zase bulíš?“ zeptal jsem se a z kapsy vytáhl kapesník.

„Když já nevím, co to je?“ odpověděla a bulila dál.

„Co co je?“ zeptal jsem se do prostoru a ihned se mi dostalo odpovědi, že Eliza neví, co znamená akurátní.

„No, jak bych ti to vysvětlil? To je něco jako konzervativní. Ne úplně stejné, ale podobné,“ řekl jsem, ale to už se na mě vrhl Tomáš a se slovy „teď jsi jí to teda vysvětlil“ vzal do ruky mobil a hledal příhodnější vysvětlení na stránkách internetu.

„Aha. Ale já neznám ani to,“ povzdechla si Eliza a chtěla jít pozdravit mámu.

„Lízino, nic mámě neříkej, a kdyby se ptala, kde má počítač, tak ji pošli za mnou.“

Jen kývla na souhlas a pospíchala dolů ze schodů, aby mohla mámě vlepít jednu velkou pusu ještě předtím, než si stihne zout boty.

Já se z toho fakt už zblázním. A to se stane ve chvíli, když člověk nemá vůbec čas.

Nechal jsem stát počítač na stole a s hlavou plnou starostí si šel sednout ke stolu, kde už jsem měl několik hodit vytvářet práci do školy, hodnou uznání.

„Maxi, co bude s tím nákupem?“ uslyšel jsem ve chvíli, kdy se mi podařilo do textového dokumentu napsat první slovo.

„A ty jdi taky do háje! Já nemám na takový blbosti čas. Musím napsat tu práci, Elize jsem slíbil čokoládu a ještě mě čeká dát dohromady ten počítač, takže jestli něco chceš, tak si pro to musíš dojít sám,“ řekl jsem dost našťvaně, ale pak mě napadlo něco geniálního.

„Tak mě napadlo, co kdyby ses podíval na ten počítač a já, až napíšu jednu stránku, udělám nám něco k jídlu. A možná tě tu nechám i přespat,“ vysvětlil jsem a očekával jednohlasný souhlas.

Tomáš se sice moc netvářil, ale po chvíli váhání, s pár výhradami, souhlasil.

Nechal jsem ho být a zatím, co já už vymýšlel znění druhé věty, on si sedl k velkému stolu a snažil se zprovoznit počítač, který se mé sestře povedlo totálně zablokovat.

Snažil jsem se sice soustředit na svou školní práci, ale jelikož za mými zády bylo slyšet jen hrčení a chroupání, nedostal jsem se o moc dál, než k první větě.

„Maxi, možná by ses měl Elize omluvit,“ uslyšel jsem Tomáše kousek ode mě a byl jsem našťvaný, protože Tomáš právě přerušil mou geniální větu, která se v okamžení rozplynula někde v prostoru.

„Jako za co?“ odpověděl jsem a snažil se přijít na to, co už se mi dávno vykourilo z hlavy.

„Hele, zálohuje tvoje máma data?“ vypustil otázku a mně začínalo být jasné, co se stalo.

„To si děláš prdel!“

Nechal jsem okamžitě psaní a díval jsem se přímo na Tomáše, který se dost škodolibě usmíval.

„Máma se zblázní,“ řekl jsem si spíš pro sebe, ale Tomáš to zachytil a už vymýšlel způsob, jak tohle celé zachránit.

„Zkusíme, co půjde, a uvidíme. Dáme ho na chvíli do mrazáku, a buď se to chytne, nebo ne. A když ne, tak je mi tě upřímně líto.“

Přátelsky mě poplácal po rameni a šel si do pokoje najít šroubovák. Ten kluk se musel zbláznit.

Nechal jsem psaní a šel za ním se ho zeptat, jestli by neměl nějakou metodu, která pomůže mámina data zachránit a ne je jen zmrazit na kost.

„Hele, věř mi trochu. Za zkoušku nic nedáme. Stejně už je ten harddisk v háji, tak co tím pokazíme?“ vysvětlil a z mého šuplíku se snažil vylovit šroubovák.

Ten kluk se mi snad zdál.

Nechal jsem ho vyjmout disk z počítače, ale když se s ním po chvíli blížil k mrazáku, snažil jsem se ho zadržet, jak se dalo.

„To nemůžeš udělat. Tohle je neověřená metoda, a že se to někomu jednou povedlo, neznamená, že to vyjde i tobě, a navíc jak znám mámu, má tam data za posledních několik let, a raději dám trojku za to, aby to udělal někdo, kdo tomu rozumí, než abych nechal tebe, abys ten disk poslal navěky do křemíkového nebe. Takže mi to dej a pusť si raději pohádky, protože to je jediné, čemu možná budeš rozumět,“ skončil jsem svůj proslov, ale jako kdybych hrách na stěnu házel, a než jsem se vzpamatoval, mámin disk už odpočívá v mém mrazáku.

„Dobře. Necháme to tam dvacet minut a až mi budeš chtít poděkovat, pošli mi to do mailu, ať to můžu ukazovat vnoučatům. Anebo jinak. Až mi bude tvoje máma děkovat, jak jsem dobrej, pošlu ti fotku s věnováním.“

Škodolibě se zasmál a hledal v lednici něco k pití.

No, to bude mít máma radost.

Vrátil jsem se zpátky ke psaní, když vtom se ozvaly ze schodiště kroky a asi za minutu nato stála moje máma ve dveřích.

„Prý sis půjčil počítač,“ přešla hned k věci a já vůbec nevěděl, co jí mám říct.

„Mami, já ti to vysvětlím. Já jsem si potřeboval něco stáhnout, a tak abych ušetřil čas, půjčil jsem si tvůj počítač. Ale neboj, až to budu mít, hned ti ho vrátím,“ řekl jsem první blbost, která mě napadla, a snažil se o klid v duši.

Máma se nadechla, ale protože se ve dveřích objevil Tomáš, zase vydechla a začínala se soustředit na něj.

„Dobrý den, paní Tadeášová. Jak se pořád máte?“

Tomáš se snažil zachránit situaci a mně bylo jasné, že si ho moje matka náležitě vychutná.

„A vy jste?“ obrátila se směrem k němu a ledově se na něj dívala.

„Mami, to je přece Tomáš. Ty si ho nepamatuješ?“

Chtěl jsem ještě dodat, že to je přece ten, co jí před několika lety vlezl do postele, ale v půlce myšlenky jsem raději přeladil na jiný kanál a snažil se vymyslet, co jí říct, aby co nejrychleji odešla.

„Mami, to je Tomáš. Tomáš Marný,“ dodal jsem a přál si, aby ch byl neviditelný.

„Cože? Vy jste marný oba a ten počítač ať je co nejrychleji dole.“

Nehnula ani brvou a bez pozdravu odešla.

Nezmohl jsem se ani na slovo, a když jsem vyslal zoufalý pohled na Tomáše, doufal jsem, že se jeho genialita na řešení problému objeví co nejdříve.

„Ty vole, Maxi, tak tohle je horší, než jsem si myslel. Takže musíme jednat. Ty rychle objednej nový disk, nejlepší bude, aby tu byl hned zítra ráno, a půjč mi nějaký externák.“

Jen co to dořekl, lovil ze své tašky notebook a nějakou mě neznámou metodou se snažil propojit mámin počítač s tím svým. Jelikož jsem ještě nestihl vsrčebat tu jeho ochlazovací metodu, na nic dalšího jsem se neptal a jen tiše pozoroval, jak se pomalu zaplňuje můj stůl, u kterého se pohodlně nají deset lidí najednou.

Nevěřicně jsem kroutil hlavou nad jeho umem, i když za jiných okolností bych ho nechal napospas jeho samotnému.

Ale protože jsem chtěl vědět, co z tohohle experimentu vyleze, odložil jsem svůj úkol na později a sledoval divadelní představení s názvem jak zničit mámina data navždy.

Ale stejně mi to nedalo a po chvíli jsem se začal ptát, jak to chce vůbec udělat, i když jsem věděl, že tím, že dá disk do mrazáku, mu zchladí jen teplotu a spíš než k lepšímu to povede k tomu, že o všechna data navždy přijde. Ale jak mi bylo vysvětleno, když se disk propojí se zdravým počítačem a rychle se udělá záloha, teoreticky by se ta data mohla i zachránit.

„Teoreticky? Jenomže jestli se ti to nepovede, tak mě máma prakticky zavraždí,” poznamenal jsem suše a dál ho nechával provádět ten jeho nesmysl.

Asi jsem se začal soustředit víc, než jsem chtěl, protože až při pohledu na hodiny na spodní liště počítače jsem si uvědomil, že už jsem s Tomášem dobré tři čtvrtě hodiny nemluvil.

„Tome?” oslovil jsem ho a až potom se otočil, ale po Tomášovi ani vidu ani slechu. Jen na stole zůstala ta jeho laboratoř na hybernaci dat.

Šel jsem se podívat po domě, jestli náhodou nešel dělat oči na moji mámu, ale dole jsem našel jen Lízu, jak sledovala pohádky na tabletu, a mámu, jak seděla u stolu a na malá srdíčka z perníku dávala cukrové korálky pinzetou.

Chtěl jsem se jí nenápadně zeptat, jestli náhodou neviděla Tomáše, ale ona mě nenechala ani dokončit větu a aniž by zvedla hlavu, na mě začínala chrlit jednu větu za druhou.

„Jídlo je v lednici, zítra tu odpoledne nebudu, takže počkáš na holku, až přijde ze školy, a uděláte spolu úkoly. Bude tu pořádek a ráda bych ten počítač,” pokračovala ve zdobení a já ani neměl chuť jí na cokoli odpovědět.

Chtěl jsem jí poděkovat za nic, ale vtom jí zazvonil telefon, a než jsem stačil vyslovit slova díky, poslala mě do patřičných míst, a mně bylo jasné, že si chce hovor vyřídit beze mě.

To by mě zajímalo, kdo jí teď volá. Jedině Marta z cukrárny, ale protože se viděly každý den, přišlo mi zvláštní, že by si volaly takhle večer.

Ale vždyť to bylo jedno. Stejně mě máma zítra zabije, tak co se budu pít po tom, jestli jí chce něco Marta nebo Pavel? Žádného Pavla z mámina okolí jsem vlastně neznal, ale jestli ji volal Pavel nebo Petr, už nehrálo žádnou roli, protože máma stejně nikoho neměla.

Cestou k sobě nahoru jsem se stávil u Elizy, a když jsem jí trochu pošádlil a polochtal na noze, vrátil jsem se zpět k psaní toho nezáživného úkolu do školy.

Asi jsem se do toho zabral naplno, protože jsem ani neslyšel, kdy se můj nezvaný host vrátil.

Pohledem na hodiny jsem zjistil, že už bylo po půlnoci.

„Můžeš mi vysvětlit, kde jsi byl?” uhodil jsem na něj ihned, jak mi došlo, že už tu nejsem sám.

„Měl jsi pravdu. Mrazící metoda nefunguje,” odpověděl mi na otázku, kterou jsem nepoložil, a snažil se můj stůl uvést do původního stavu.

Já ho zabiju. Ne, já ho nacpu do mrazáku a nechám ho tam.

„Chceš mi snad říct, že data mojí mámy jsou v háji?“

Cítil jsem, jak se mi valí krev do hlavy, a musel se dvakrát nadechnout, abych po něm hned neskočil.

„Klídek, Maxičku. Bylo to náročné, ale nějaký ten kilobajt se mi podařilo zachránit,” odpověděl mi, a když se mu podařilo sbalit všechny kabely ze stolu, nechával nabíhat svůj počítač, aby mi ukázal mámina data v rozmraženém stavu.

„Jak to myslíš, nějaký kilobajt? Chceš mi snad říct, že ta tvoje mrazící metoda poškodila větší část dat, a já si budu muset od zítra rezervovat místočko na místním hřbitově? Jestli to tak bude, tak si piš, že si lehneš hned vedle mě!”

„No, ne tak docela, ale prostě některé soubory se stáhly jen napůl a pár dalších se nedá otevřít vůbec. Ale než začneš nadávat, že jsem totální idiot a blbec, tak krom receptů, fotek a databáze zákazníků tvojí mámy se mi podařilo stáhnout vymazaný soubor, který je sice zaheslovaný, a až se mi podaří do něj dostat, tak ti garantuju, že to bude něco,” vítězně se zasmál, nechápu proč, a když si položil nohy na stůl, začínal hledat program, který mu pomůže rozluštit tajemství souboru mojí mámy.

Nemám slov. A ani jsem nechtěl žádná hledat, protože by to bylo zbytečné.

Bohužel jsem si uvědomil, že se Tomáše pro dnešek nezbavím, a můj klid, na který jsem byl po léta zvyklý, se na nějakou dobu odebral na dovolenou. Tak ať si to užije, vzkazuji mu a snažím se pokračovat ve vymýšlení vět pro paní profesorku, která už netrpělivě čekala, co zase vyplodím.

„Maxi, nebylo by kafe?“

Z přemýšlení o katalogizaci knih mě vytrhl Tomáš, a než jsem se vrátil do reality všedního večera, přemýšlel jsem o tom, jestli v příštích několika dnech budu moci odpočívat v pokoji.

„Kafe je v kuchyni, voda v kohoutku a mléko v lednici. Cukr si najdi sám a prosil bych příští dvě hodiny nemluvit,“ vysoukal jsem ze sebe a vrátil jsem se do svojí virtuální knihovny plné nezáživných knih, které potřebovaly zaevidovat, abych já mohl dokončit poslední semestr.

„Maxi, já se teď nemůžu zdržovat čímkoliv dalším. Víš, jak je to napínavý?“

Ozvala se odpověď na můj výčet toho, kde co mám, a já nějak nedokázal pochopit, co ho na stahování dat mojí mámy může tak vzrušovat.

Vůbec se mi nechtělo, ale protože už jsem měl docela hlad, nechal jsem na virtuální knihy dopadat prach a šel jsem do kuchyně udělat kafe i sobě. Při vaření vody jsem ukusoval ztvrdlý sýr a k tomu chroupal kamenný rohlík a přemýšlel, jestli už máma bude spát, abych se mohl jít nepozorován podívat do její ledničky, cože to bylo dneska k večeři, kterou jsem kvůli svému inteligentnímu kamarádovi nestihl.

Ale co, prdím na to. Polknu poslední sousto, ze skříně vytáhnu krabici sušenek, a než jsem se pustil do dalšího psaní, sedl jsem si vedle Tomáše a společně s ním jsem se pomalu začítal do řádků, které měla v počítači moje máma.

„...sebevražda, označovaná jako dokonalá sebevražda, je akt odnětí si vlastního života. Pokus o sebevraždu nebo sebevražedné chování

bez fatálních následků jsou pak charakterizovány jako sebepoškození motivované touhou ukončit vlastní život...”

Četl jsem si znovu těch několik vět a nějak nechápal, k čemu by tohle moje máma potřebovala, pokud by tedy nedělala dort s oběšencem.

Tomáš asi vytušil, na co myslím, a tak mi začal vyprávět, že je toho tam víc, a krom článku staženého z Wikipedie jsou tam i příběhy těch, kteří si sáhli na život, ať už byl pro to jakýkoliv důvod.

Stejně mi to nešlo do hlavy, a tak jsem se vrátil do kuchyně pro dvě piva a společně s Tomášem jsme pokračovali ve čtení řádků, které měla moje máma ve složce označené M.Ž.

„Co to asi znamená?” vypustil jsem do prostoru a přeříkával si slova začínající na tahle dvě písmena.

„Máma, život, můj, žirafa, želva, malá, milá, co je ještě na m a ž?” položil jsem otázku a nepřestával přemýšlet o významu dvou písmen na liště dokumentu.

„Není to jedno? Může to být cokoliv a já osobně bych se přikláněl k vysvětlení, že to znamená můj život,” odpověděl mi Tomáš a hned poté dodal, že pokud je ve složce můj život tisíce článků o sebevraždě, tak pak život mojí mámy nebude mít už dlouhého trvání.

„No, to si děláš prdel, ne? To je nesmysl. Proč by si moje máma dobrovolně sáhla na život? Nemá důvod. Snad!”

Rychle jsem pokračoval ve čtení, abych se dozvěděl, že mezi příčiny vedoucí k sebevraždě patří genetické dispozice, psychiatrické poruchy, narkomanie, různé psychiatrické stavy a kulturní a společenské situace. Dál se tu psalo, že sklony k sebevraždě může

pociťovat nemocný člověk nebo člověk závislý na alkoholu a drogách, trpící nevladatelnou bolestí nebo pocití úzkosti.

Nechtěl jsem věřit, že by s tímhle měla moje máma něco společného, a tak jsem rychle přešel až na konec dokumentu, ale ani tam nic jiného, než odstavec o plánované sebevraždě, nebylo.

„To je přece blbost!“ začínal jsem myslet nahlas, a když Tomáš odešel na záchod, otevřel jsem i další podložky v té s označením M.Ž.

„Tome, sakra, proč to nejde otevřít?“ volal jsem na něj a snažil se přijít na to, co ukrývala ta druhá složka zleva.

„Hele, poslouchal jsi mě vůbec? Všechno se nestáhlo na sto procent, a proto se to otevřít nedá. A tohle je jedna z toho minima, co prostě už neotevřeš,“ vysvětlil a šel si do kuchyně ještě pro jedno pivo.

Sakra. Snažil jsem se otevřít i ty další složky, ale ani jedna z nich neukrývala nic, co by vysvětlovalo, proč si je moje máma uložila do svého počítače.

Začínal jsem na sobě cítit únavu, a tak jsem nechal počítač běžet, zázalohoval jsem si svůj soubor o knihovnách a chystal se jít konečně do postele.

„Maxi, kam si můžu lehnout?“

Překvapil mě Tomáš svojí otázkou, a protože už jsem byl vážně unavený, jen suše jsem mu sdělil, že když to nebude ložnice moje mámy, tak si může jít lehnout kamkoliv.

Bohužel jsem nějak nedomyslel, že Tomáš to vezme takhle, a než jsem se nadál, zapadl do té moje a se slovy „ráno mě nebud“ za sebou zavřel dveře.

Ten je marnej.

Nechal jsem to bez odpovědi a s nechutí jsem si ustlal v obýváku na gauči.

„Ahoj, Milane. Počkej, už jdu,” houkla jsem na něj od dveří a šla si rychle about boty.

„Řekni Martě, že to cukroví je baleno po kile, mafiny jsou po dvaceti a rolády jako vždycky. Poháry jsou s ovocem a ten punčák si musí nakrájet sama, není ještě pořádně zatuhlý. A vyříd' jí, že se odpoledne stavím,” vysvětlovala jsem mu a ukazovala na krabice, které už byly poskládané v jeho autě.

„Hele, spala jsi?” položil mi překvapivou otázku, a protože mi v kapse zavibroval telefon, nechala jsem to bez odpovědi a šla vzbudit holku, aby nepřišla pozdě do školy.

„Čau,” pozdravil, když nasedal do auta, a hned jak jsem za ním zavřela vrata, šla jsem tu malou lumpajznicí vytáhnout z postele.

„Lízo, co chceš k snídani!” volala jsem na ni, ale jí to bylo jedno a nerušeně spala dál.

Rychle jsem dala do trouby srdíčka, která jsem stihla vykrájet, než přijel Milan, a pak jsem se hned vrátila do Eliziny ložnice, abych ji z ní jakkoliv vytáhla.

„Pustíme si Berušku?“ ptala jsem se jí, když se došourala do obývacího pokoje, a rychle jsem šla vyndat plech z trouby.

Jen houkla, že jo a že k snídani chce párek.

„Studenej, jo!“ zavolala směrem ke mně a já se snažila nedivit nahlas.

„Mami, můžu jít dneska sama ze školy?“ zeptala se, a když se pohodlně usadila, nevnímala nic víc než puntíkovanou postavu v červené kombinéze zachraňující Paříž.

Nechala jsem jí koukat a snažila jsem se vykrájet dalších šedesát srdíček na jeden plech a stejný počet kytiček na plech druhý.

Nějak jsem se musela zamyslet, protože když jsem vykrajovala perníkové botičky, Líza stála vedle mě, oblečená, učešaná a ptala se, jestli jí udělám pití do školy.

„Kolik je?“ Ze šoku, že Eliz přijde pozdě do školy, jsem všeho nechala a šla se alespoň učešat, aby se mě kolemjdoucí nelekli, až půjdu s holkou do školy.

„Půl! No vidíš, musíme jít.“ Vypnula jsem troubu, a než si tenhle malý lump oblékl bundu, vyndala jsem z ní plech plný voňavého cukroví.

„Tak pa a buď hodná,“ loučila jsem se s Elizou, hned jak jsem ji převedla přes přechod, a na její prosby, abych s ní šla až před školu, jsem nebrala ohled.

Nechala jsem jí pomalu se ztrácet v dálce, a než jsem se opravdu vydala na cestu zpět, několikrát jsem se za ní pro jistotu podívala.

Ty děti tak strašně rychle rostly, že jsem se snad i začínala bát, že než dospějí, už se toho nestihnu ani dožít. A co teprve, když jsem si vzpomněla na to, co mě ke konci roku čeká.

Nechala jsem to být a raději pospíchala domů, abych se zase mohla věnovat pečení.

Ještě jsem neotevřela ani vrátka a už mi začínal pípat telefon, protože právě zachytil signál wifi, kterou máme na okně.

Marta psala: na zítra potřebuji ovocné košíčky, muffiny s halloweenskou ozdobou, tři malé dorty s lebkama a tři hrůzostrašné rolády. Milan je ráno vyzvedne. Dík. Čau.

Výborný! A já si chtěla na chvíli lehnout.

Než jsem se dostala od vrátek k domu, myslela jsem na to, že tohle není tak strašné a že by to mohlo být i horší, ale jen co jsem otevřela dveře, začalo to tak opravdu být.

Hned po Martě mi volal pan Novotný, že mu zbyla nějaká jablka a že mi je nechá se slevou, když si pro ně dneska přijedu.

Než jsem si stačila zout boty, přijala jsem hovor od Pavly, že v obchodáku mají v akci kiwi a že jestli ho chci, může mi ho schovat, ale jen do večera, protože má zítra volno, tak aby mi ho nevrátili zpátky na krám.

Ale to nejhorší přišlo hned, jakmile jsem si šla do sklepa pro suroviny na to nadělení, co po mně chtěla Marta.

„Ivane, stalo se něco?“ přijala jsem hovor, a protože jsem právě stála na chodbě, ze které bylo po celém domě slyšet prakticky cokoliv, snažila jsem se mluvit tiše, aby mě nikdo neslyšel.

Mlčky jsem poslouchala a vůbec nechápala, co se mi snažil říct.

Napřed začal o tom, že to, co jsem mu poslala, je dobré tak do nějaké romantické sladárny, kterou by mohla sledovat tak možná jeho žena, kdyby tedy nějakou měl, a ne do časopisu pro dospělé, a pokračoval ve stejném duchu i dál, a s tím, že jsem se snad musela zbláznit, mě skoro nenechal promluvit.

Chtěla jsem mu na to něco odpovědět, ale on pokračoval a na moje argumenty nechtěl brát zřetel.

„Hele, Danielo, jestli ti chybí chlap tak si nějakého najdi a tyhle romantický nesmysly si dělej s ním. Já potřebuju něco pro pořádný chlapy. Do zítra. A posílám ti fotky do dalšího čísla, tak sebou hoď.“ Nepočkal ani na pozdrav, a než jsem se stačila vzpamatovat, uslyšela jsem z telefonu jen pípající tón.

Výborný! To by mě zajímalo, co mám udělat dřív.

A protože do zítra bylo dost času a na psaní prasáren pro pořádný chlapy jsem neměla zrovna náladu, zapnula jsem znovu troubu a do dvanácti hodin se věnovala pečení všeho, co si ode mě moje zaměstnavatelka žádala. A odpoledne si to s ní, jak se patří, vyřídím.

To už bylo tolik?

Rychle jsem překontrolovala vykrájené tvary, přikryla jsem utěrkou několik rolád, tři světlé korpusy a čtyři tácy muffinů jsem odnesla do sklepa, protože v kuchyni už je nebylo kam dát a já potřebovala, aby byly vychladlé, než se vrátím z města. Večer udělám ještě košíčky a pak mi snad konečně zbude čas na to vedle Ivana.

Na chvíli mě napadlo, co je všechno člověk ochoten udělat pro peníze, ale protože honorář za tyhle nechutnosti byl více než

obstojný, nechala jsem si myšlenky tohoto typu na později a šla si dát rychlou sprchu, abych všechno, co jsem si naplánovala odpoledne, stihla včas.

Sakra! Ten počítač!

Bohužel jsem se dostávala do časové tísně, a tak jsem to nechala být a s příslibem sama sobě, že si to s Maxem vyřídím, až se vrátím, jsem si šla najít něco důstojného na sebe.

Do háje, kde mám zase ty klíče. Líkala jsem po bytě jako zběsilá a přemýšlela, co jsem měla naposled na sobě, když jsem jela někam autem.

V kapsách u bundy nic nebylo, krom posmrkaného kapesníku, v kabelce, co jsem nosila na pohřby, už nebyl ani ten kapesník a na háčku, kam klíče normálně dávám, visela jen Lízina čepice.

Max! Já ho zastřelím.

Chtěla jsem na něj zavolat už zespodu schodiště, když v tom jsem uslyšela, jak se s někým baví.

„...už to máš, ty inženýre? Dám na to krk, že nejdýl do hodiny je tu matka a bude chtít svůj počítač. Tak dělej, ať se dožiju dokončení studia, dřív než mě moje matka zabije.”

Snažila jsem se co nejtíšeji postupovat do schodů a doufala, že tenhle rozhovor předčasně neutnou moje kroky.

„...stejně to nechápu. Proč tvoje máma nikoho nemá? Neříkej mi, že se na ni tamten vykašlal a jen tak ji opustil. Stačí se na ni jen podívat a každému musí být jasný, že ona je bohyně. Už když jsme byli v prváku a tvoje máma se tam objevila na třídních schůzkách, nejednomu tatínkovi pořádně zatrnulo. Jeden pohled na tvou matku

a každý musí mít hned jasno. To je jako když potkáš holku s velkýma prsama, hned víš, že mezi vámi něco je...”

Nevěděla jsem, jestli mám být v šoku, nebo se začít smát, ale pro zachování utajení, že jsem vyslechla něco, co jsem až tak úplně slyšet neměla, jsem se jen tiše usmála a pak s kamennou tváří strčila do dveří, za kterými seděli dva skoro dospělí jedinci.

Tedy jen podle věku, to ostatní se jevilo jako dost diskutabilní.

„Maxi, kde jsou klíče od auta?” zeptala jsem se bez pozdravu a snažila se zapomenout na to, co jsem před chvílí slyšela.

„Jé, mami, já jsem ti je zapomněl dát. A ty někam jedeš?” prohlížel si mě od hlavy k patě a připadal mi nějak nesvůj.

Chvíli bylo ticho, a když se ti dva na mě dostatečně vynadávali, zopakovala jsem ještě jednou svůj požadavek na klíče od mého auta.

„Jo, počkej, já ti je hned dám,” řekl Max a odešel někam vedle do místnosti.

„Teda vám to sluší, paní Tadeášová, kam jste se tak vyfikla?” zeptal se mě Tomáš a nepřestával slintat.

„Na pohřeb,” odpověděla jsem suše.

„Tak hlavně, že nejdete na svůj,” dodal a já nějak nenacházela slov. To je tak, když chce být někdo vtipný za každou cenu.

Za jiných okolností by mě to rozesmálo, ale protože mi Maxovi kamarádi připadali jako suchaři, můj obličej zůstal beze změny, ale zato ten jeho se barvil do odstínu hodně uzrálé jahody.

„Tady jsou, mami.” Max se konečně dostavil a já tak mohla konečně odejít.

„Maxi, doufám, že v autě nejsou papírky, krabice od pizzy a prázdné lahve,“ zeptala jsem se ho rychle, a když mě ujistil, že ne, konečně jsem odešla.

Ještě než jsem vyjela ze dvora, poslala jsem Maxovi zprávu, ať nezapomene na Elizu a ať si konečně vezme to jídlo, nebo se zase vyhodí.

Úplně jsem si dokázala představit, jak se zašklebil, ale jelikož mě tlačil čas, vyrazila jsem na místo určení a dál jsem se o to nestarala.

Na hřbitov jsem přijela s dvouminutovým zpožděním, než jsem si původně stanovila.

Už skoro nebylo kde zaparkovat, a když se mi to konečně povedlo a já už se pomalu dostávala ke smuteční síni, bylo už předem jasné, že dovnitř se nedostanu.

Smuteční hosté stáli až u hřbitovní brány, a tak jsem se postavila do fronty a čekala, až se ti první v řadě posadí dovnitř.

Chvilí jsem pozorovala lidi kolem sebe, ale protože to poslední bylo se dát s někým do řeči, raději jsem se držela stranou a po očku sledovala dvojici, stojící pár metrů přede mnou.

„Danielo?“ Do háje. A já si už libovala, jak jsem neviditelná.

„Dobrý den, pane Svobodo, jak se pořád máte?“ podala jsem mu ruku a jen se zdvořilosti se zeptala, jak se má.

„Co já, ale co vy? Od té doby, co jste od nás odešla, jsem vás neviděl. Nechtěla byste se vrátit?“ zeptal se a já se modlila, aby už všichni kolem mě vešli dovnitř.

„No víte, někdy se mi stýská, ale pak si připomenu, jak to tam chodilo, a nemám chuť se někam vracet,“ odpověděla jsem dost obecně a litovala, že jsem sem vůbec chodila.

Pan Svoboda chtěl asi něco říct, ale protože se dav lidí pohnul směrem kupředu, omluvil se a s tím, že si mě najde po pohřbu, pospíchal dovnitř.

Bohužel mi bylo jasné, že osoba stojící v davu přede mnou si mě musela všimnout, a tak jsem počkala, až se všichni posunou k síni, a pak jsem se postavila úplně dozadu, aby mě teď už opravdu nikdo neviděl.

Už když zazněly první tóny, věděla jsem, že to zase obrečím, a tak jsem se snažila to co nejvíce oddálit a pokoušela se myslet na něco jiného, než byl život a smrt.

Jenomže na co? To, že všichni jednou umřeme, bylo stejně nevyhnutelné, a že život je nespravedlivý, bylo více než jasné.

A tak jsem zanechala přemýšlení o hloupostech a nechala proudit po tvářích slzy smutku naplno.

Za poslední dva roky jsem byla na hodně pohřbech, abych věděla, jak to chodí, a protože to poslední bylo se dát ještě s někým do řeči, počkala jsem, až domluví řečník, a před koncem poslední skladby jsem nenápadně odešla.

Jenomže jako už několikrát předtím jsem neodjela hned. Jen jsem přešla nad zastávku a sledovala odcházející návštěvníky utírající si slzy smutku a diskutující o tom, co ví jen Bůh.

Pak jsem je viděla.

Odcházeli společně a mně se samou nechutí začalo chtít zvracet.

Drželi se za ruce a já čekala, že se samou láskou vznesou do nebe.

Počkala jsem, až zajdou za roh, a dřív než si mě někdo všimne, jsem se vydala na další místo ve svém dnešním seznamu.

„Ahoj, Marto,“ zavolala jsem směrem dozadu, protože v cukrárně nebyla ani noha a paní majitelka si pravděpodobně odskočila na záchod.

„No, čau,“ ozvalo se po chvíli, když se žena v růžové zástěře objevila za pultem.

„A já myslela, že si Milan dělal legraci, když mi ráno říkal, že se zastavíš.“

Přišla až ke mně a líbla mě na obě tváře.

„Snad jsi zase nebyla na pohřbu?“

Mateřsky se na mě podívala a já ani nemusela nic říkat, protože Marta prostě koukla a viděla.

Sedla jsem si až úplně dozadu, a než se přede mnou objevil kouřící hrneček s kávou, upravila jsem si make-up a krom toho se v odrazu pudřenky snažila zjistit, jestli Marta přijde i na to ostatní, co mě už léta trápilo.

„Tak povídej,“ začala a krom svojí kávy postavila na stůl i několik dortíků.

„Prosím tě, co to je?“

Dívala jsem se na ty prapodivné tvary a doufala, že je to jen legrace, která mi měla spravit náladu.

„To jsou dortíky z jedné výroby. Líbily se mi, jak jsou barevné, ale chuťově to spíš připomíná plast. Prodala jsem jich asi dvacet a tohle tu zbylo. Tak ti je dávám na ochutnání, abys věděla, jak to chutnat

nemá, ale to ty samozřejmě víš,” vysvětlila Marta a čekala, až si jeden z nich dám do pusy.

„Jako vážně?” řekla jsem a dál jsem se na ni dívala a doufala, že je to jen vtip, protože jestli po tomhle dostanu střevní potíže, bude si muset Marta v příštích týdnech upéct sama.

„No, víš, nedám si.”

Položila jsem dortík zpátky na talířek a upila z hrnečku osvědčenou a kvalitní kávu.

„Asi tě to překvapí, ale byla jsem na pohřbu,” začala jsem, ale hned při přemýšlení o další větě jsem zjistila, že na mluvení nemám vůbec náladu.

„No, a?” zeptala se mě Marta, ale já místo toho, abych jí odpověděla, jsem se dala do pláče.

„Promiň,” omluvila jsem se a po dlouho dobu neřekla nic.

„Kdo vůbec umřel?” zeptala se, když dopila svou kávu, a já se jí snažila vysvětlit, kdo to byl.

„Pamatuješ si, kdo pracoval ve skladu? Takový hezký chlap, vysoký, tmavé vlasy. Pořád něco jedl a hrozně hezky voněl,” vzpomínala jsem a v kabelce hledala kapesník.

„Asi ne. Kolik mu vůbec bylo?”

„Čtyřicet sedm,” odpověděla jsem jí a do kabelky hodila všechny věci, které jsem doteď měla položené na stole.

„Vážně? A co se stalo?”

„Rakovina žaludku. Hele, Marto, já už raději půjdu,” dodala jsem vzápětí a z peněženky vyndala drobné, abych zaplatila to kafe.

„Počkej, ještě nechod'. Kdy zase budeme mít čas si spolu pokecat,“ prosila, ale já jsem byla neoblomná, a protože jsem měla další slzy na krajíčku, chtěla jsem co nejrychleji odejít.

„Hele, Danielo, není už čas na to, aby si udělala něco s tvým životem?“ chytila mě za rukáv saka a bez odpovědi mě nechtěla nikam pustit.

„Ne. A starej se o sebe. A vůbec, nech mě nebo mě moje usurpátorská šéfka zítra zabije, až nedostane svoje sladkosti.“

Jen na vteřinu jsem se usmála a pak hned odešla do chladu listopadového dne.

Za jiných okolností bych si dala panáka nebo dva, ale protože jsem se docela bála o svůj řidičák, muselo stačit to kafe.

Další položka na mém seznamu byl pan Novotný, který vlastnil sad, a když mu zbylo nějaké ovoce, vždycky mi ho nechal se slevou, abych si z něj mohla udělat domácí marmeládu a nemusela kupovat ty chemicky upravené za zbytečně vysokou cenu.

„Danielo, to jsem rád, že jste to stihla takhle brzy,“ zdravil mě hned, jakmile jsem vystoupila z auta na jeho pozemku.

„Já jsem také ráda. Ale mám jen málo času, tak pokud vám to nevadí, nanosím si to ovoce do auta a pojedu.“

Podala jsem mu ruku a doufala, že se tahle návštěva obejde bez zbytečných řečí.

„Počkejte přece, zavolám Pavla a on vám to tam donese.“

Odešel někam dozadu, a než jsem se stačila vzpamatovat, vrátil se s nějakým mužem, odhadem tak dvacetiletým, v ušpiněných zelených montérkách.

„Dobřej,” houkl mým směrem, a než jsem stačila vyndat peněženku, abych zaplatila ta jablka, bylo těch několik přepravek složených v autě.

„Díky,” řekla jsem a podávala mladíkovi několik mincí za jeho ochotu.

„Jste se zbláznila? To by mi děda dal.”

Nepočkal ani na odpověď a okamžitě odešel.

„Pane Novotný, kolik jsem dlužná za to ovoce?”

Šla jsem až k němu s připravenými penězi v ruce.

„Ale kuš, schovejte to! To je zbytek, který se opravdu hodí už jen na marmeládu, a já to nebudu muset likvidovat a vám to pomůže.” mrkl na mě a nepřestával se usmívat.

„Ale to nejde. Já to zadarmo nechci. Jak k tomu přijdete vy. Celý rok se o zahradu staráte a pak byste mi to měl dát zadarmo? To ne!”

Bránila jsem se, ale on byl neodbytný a navrhl, že pokud je mi to proti mysli vzít si něco zadarmo, tak by ode mě přeci jen vyžadoval malou službičku.

Úplně mi zatrnulo, co by po mně mohl chtít, ale když pak začal o tom, že budou mít se ženou výročí, došlo i na to, co by vlastně potřeboval.

„Ale, pane Novotný, já už takové dorty nedělám,” odpověděla jsem a podávala mu několik stokorun, aby věděl, že za ta jablka zaplatím, ať se mu to líbí nebo ne.

„Ale, to je škoda. Ten posledně byl moc dobrý a od té doby jsem žádný takový neměl,” mrkl na mě a já nakonec souhlasila. Všechno

mi prý napíše do mailu, a když jsme se rozloučili, já pokračovala dál, tentokrát do obchod'áku.

Kde ta Pavla je? Procházela jsem celý úsek ovoce, a když jsem ji nenašla ani u čokolád, vrátila jsem se zpátky na začátek a dívala se do každé uličky, kterou jsem minula.

„Baf,“ ozvalo se za mnou a mně bylo jasné, kdo na mě bafl.

„Prosím tě, kde jsi? Už jsem se bála, že jsi šla domů,“ sdělila jsem jí svou obavu, ale ona prý neměla na citové výlevy dneska čas a popoháněla mě ke skladu, kam mi schovala to kiwi.

„Prosím tě, na co to chceš?“ ptala se, a než jsem jí stačila vysvětlit, že potřebuji zelenou marmeládu, několikrát si zaklepala na čelo a stejně tolikrát mi sdělila, že jsem prdlá.

To jsem samozřejmě věděla a tak jsem si naskládala do košíku dvacet balení chlupatého ovoce, a když jsme se rozloučily a já v poslední uličce zahlédla rum za výhodnou cenu, přidala jsem si do košíku ke kiwi deset lahví a pospíchala k pokladně.

Slečna za kasou si mě tak zvláště prohlížela, ale protože jí bylo houby do toho, co s tím budu dělat, zaplatila jsem, a když konečně bylo všechno naskládané v autě, odjela jsem domů.

Už z dálky jsem viděla, že auto Tomáše se nehnulo z místa, a mě docela začínalo zajímat proč.

Že zůstal přes noc, mi bylo jasné, když po půlnoci bouchly dveře a další hodinu se shora ozývalo dupání. Ale proč tu stále byl, pro mě zůstávalo záhadou.

Rychle jsem vjela do vrat a doufala, že teď už budu mít klid na pečení i na život.

Ale než jsem si stačila zout boty, zazvonil mi telefon.

Volala paní učitelka z družiny, že Lízu bolí břicho a že si pro ni mám přijít, protože to vypadá, že bude muset na pohotovost.

Ach jo. Vysvětlovat jí, že to jsou zaražené větry, nemělo cenu, a tak jsem se rychle převlékla do kalhot a mikiny a s plně naloženým autem jsem jela pro tu malou růžovou holku.

Už z dálky jsem slyšela, jak Eliza ječí na celou školu, ale přešla jsem to a pospíchala na konec chodby, kde měla třídu.

Paní učitelka se mi snažila vylíčit, jak ji nechali ležet vzadu na koberci, ale nijak zvlášť to nepomohlo a tak mi raději zavolali.

Takže jsem jí sbalila věci, které měla snad i na stole učitelky, a ubrečenou jsem ji pomalu vedla k autu. Já se z té holky asi jednou zblázním.

A tak jsem ji naložila do auta a bez jakéhokoliv dalšího vysvětlování jsme odjely domů.

Eliza řvala tak, že jen co jsem otevřela dveře domu, objevil se na schodišti Max a se slovy „už zase?“ sešel až k nám dolů.

„Jo, už zase,“ rychle jsem odpověděla a prosila ho, jestli by mi nepomohl vynosit věci z auta.

Netvářil se nějak nadšeně, ale nakonec zavolal i Tomáše a s příslibem toho, že jim udělám něco k večeři, mi všechno ovoce i další nákup vyskládali v chodbě.

Můžu já mít jednou doma klid na práci? Nebylo lepší, když jsem chodila do fabriky?

Ne! To určitě ne! Říkala jsem si a s letmou vzpomínkou na člověka, který mi hodně ublížil, jsem uložila Elizu do postele a šla jí uvařit fenyklový čaj.

Jelikož mě Max a Tomáš nechtěli svou přítomností obtěžovat, vzali si každý svůj talíř a tak rychle jak přišli, stejně tak rychle i odešli.

Eliza si lokla čaje a ani ne za tři minuty nebylo po bolesti ani vidu ani slechu. Takže buď to bylo tím čajem, nebo to musel být zázrak. A protože byl čtvrtek a já toho měla ještě moc, dovolila jsem jí dívat se na pohádky a mezi vykrajováním pavouků, soviček a netopýrů z fondánu jsem dávala dohromady ty texty pro Ivana, aby si měli ti jeho správní chlapi co číst.

Když jsem pak zvedla hlavu od počítače, který Max přinesl předtím, než mi s Tomášem vyjedli zbytek bábovky a kousky piškotů, které zbyly z dortů pro Martu, a já zjistila, že už je po půlnoci, vypnula jsem u Lízy televizi a s hlavou plnou starostí jsem si šla konečně, po třiceti osmi hodinách bez spánku, lehnout.

„Kam jako jdeš?“ Vstoupil mi do cesty Tomáš, když jsem si šel do kuchyně pro svačinu.

„No, ještě nikam, ale za hodinu jdu do práce, a protože jsem toho včera moc nenapsal, díky tobě, musím to dodělat teď,“ sdělil jsem mu

suše a na ploše svého počítače otevřel svůj textový dokument o knihovnách.

„Hele, Maxi, a to mě tu jako necháš celý den samotného?” zeptal se a já se mu snažil vysvětlit, že ne.

„To nechápu. Když jdeš za chvíli do práce, ale nenecháš mě tu samotného, tak to tedy do práce nepůjdeš?” zeptal se a já se až styděl za to, že on byl můj kamarád.

„Já do práce půjdu, ale ty tady nebudeš. Už to chápeš?” snažil jsem se mu vysvětlit a dodal jsem, že samotného se svojí mámou ho tu nenechám za žádnou cenu.

„A co si jako myslíš? Že jsem nějaký to? Si myslíš, že bych jí znásilnil v kuchyni? Možná jsem divnej, ale nejsem úchylák,” vysvětlil a dodal, že on by ji napřed požádal, jestli by si to nemohli rozdat v ložnici.

„A dost! Zabal si věci a do večera tě tu nechci vidět,” přikázal jsem a dodal, že jestli nebude už zticha, tak odchází hned.

„Slyšel jsi to?” zeptal se, když uslyšel, jak se máma baví s někým na chodbě.

Kdo tu může takhle ráno být? Že by měla moje máma nějakého chlapa?

Rychle jsem se zvedl od počítače, a protože byl Tomáš zvědavější než já, oba dva už jsme načuhovali u zábradlí, abychom nepřišli ani o kousek toho, co se dělo dole.

„...a co se stalo? Marto, já to nějak zařídím, ale nemám klíče. Dobře, tak já tam když tak počkám. Čau.”

Nechal jsem mámu vyjít ven a rychle přemýšlel, jak to udělat, abych si mohl půjčit auto.

„Dělej, oblíkej se!” dloubl jsem prstem do Tomášových zad a jako by se vůbec nic nedělo, sešel jsem dolů za mámou.

„Mami, děje se něco? Proč už jsi vzhůru?” Snažil jsem se ji trochu zpomalit, ale ona se nedala jen tak zadržet a šla si zpátky do domu pro další přepravku s muffiny.

„Maxi, pospíchám, jestli něco chceš, musí to počkat do večera. Jo a díky za ten počítač. Funguje líp než předtím,” odpověděla mi v rychlosti a znovu se vrátila do domu, aby dala do auta i rolády, které přinesla ze sklepa.

„Já jsem si chtěl původně půjčit auto, ale když jsi ho až po střechu nacpala k prasknutí, tak už asi nemám šanci, vid’.”

Snažil jsem se, aby to nevypadalo jako nátlak, ale máma mi svým požadavkem, že ji musím odvést do města a zpět, doslova vyrazila dech a já nějak nedokázal vstřebat právě probíhající šok.

„Ale já tě nemůžu odvést, musím do práce. A proč vlastně nemůžeš řídit sama?” Rozdýchávám to, jak se dá, a doufám, že tohle je jen mámina pomsta za něco, co ani nevím, že jsem udělal.

Vtom se ale na schodech objevil Tomáš a já požadavek mojí mámy přesměroval na něj.

„Mami, Tomáš tě odveze.” Ukázal jsem na něj prstem a na důvod, proč moje máma nemůže řídit sama, jsem se už nezeptal.

Máma z toho byla nějaká zaskočená, ale když se Tomáš nebránil, došel jsem přímo k němu, a aby mě moje máma neslyšela, jsem se mu snažil vylíčit svůj plán.

Nakonec jsem ho ukecal, aby mi půjčil klíče od svého auta a dával pozor na moji mámu, ať už společně pojedou kamkoliv.

Chvilí se bránil, že nechápe, o co mi jde, a s příslibem toho, že mu to večer vysvětlím, jsem si od něj vzal klíče od jeho auta, které nám už druhý den stálo před domem.

„Pojedeme hned, paní Tadeášová?“ Slyšel jsem, jak se ptá, a když máma jen kývla, zavřel jsem za nimi vrata a rychle přemýšlel, co se od včera stalo s mojí mámou.

Do háje! Přijdu pozdě do práce!

Rychle jsem se vrátil povypínat počítač, a když se mi podařilo nastartovat Tomášovo auto, odjel jsem konečně do práce.

Chtěl jsem zapomenout na tohle strašné ráno, ale když jsem míjel benzínku, všiml jsem si, jak úplně vzadu stálo mámino auto, Tomáš za volantem neseseděl a ani máma v autě nebyla.

No, to jsem požádal toho pravého. Snažil jsem se někde vylovit telefon, abych se dozvěděl, co se děje, ale protože jsem ho měl asi někde vzadu v tašce, přidal jsem na rychlosti a jakmile jsem zaparkoval před firmou, volal jsem Tomášovi, proč se museli zastavit u benzínky, když k Martě do cukrárny je to pět minut jízdy.

Vem to! No tak, vem to!

Rychle jsem pozdravil mého šéfa, který se po telefonu pravděpodobně hádal s manželkou, a když můj hovor s Tomášem nebyl spojen, hodil jsem telefon do tašky a letěl nahoru, abych tam byl dřív než můj šéf.

„Maxmiliáne!“ Uslyšel jsem zrovna ve chvíli, kdy Tomáš konečně zvedl telefon.

„Zavolám později,“ rychle jsem řekl do sluchátka a snažil se soustředit na pana Nového, který tady tomu šéfoval.

„...a až zjistíte, co bylo příčinou toho spadlého serveru, tak se za mnou zastavte.“ Počkal jsem, až odejde, a než jsem se stačil dostat ke svému stolu, rychle jsem tiskl na mobilu poslední volané číslo.

A hele. Textovka. Rychle jsem otevřel žlutou obálku a četl si dokola těch několik slov napsaných před pár minutami kousek odtud.

Tvoje máma po cestě dvakrát zvracela a teď sedí v cukrárně a dává si už druhého panáka. Až to půjde, tak zavolám.

Co to je za blbost? Říkal jsem si pro sebe, ale než jsem si stačil nějak rozumně vysvětlit celou tuhle situaci, začal mi vibrovat telefon.

„Můžeš mi vysvětlit, co to mělo být za zprávu?“ Začínal jsem rozhovor bez pozdravu a rozhlížel se po budově, jestli mě náhodou nemohl někdo slyšet.

Ale než jsem se stačil cokoliv dozvědět, Tomáš ukončil hovor s tím, že se už moje máma vrací a že mi to raději napíše do messengeru.

To by mě zajímalo, kde byla, že se odtamtud stihla vrátit tak rychle, že mi Tomáš nestihl nic říct.

Šel jsem si rychle uvařit kafe, a než jsem se s ním stačil vrátit zpátky do své kanceláře, dvakrát mi pípl telefon.

Doma ti řeknu víc, ale jak to vypadá, tvá máma má nějaký problém. Napřed mě požádala, ať jí zastavím, že si zajde koupit něco na nervy, ale když minula pult, bylo mi jasný, kam šla. Než přijela ta její známá z cukrárny, vyzvracela se u stromu v parku, a než jsem stihl z auta vynosit sladkosti, měla před sebou dva prázdné panáky.

Cože? Vůbec jsem nechápal, co má tohle znamenat, a než se mi podařilo pochopit, co to Tomáš vlastně napsal, přišla mi další zpráva.

Kdo je Josef?

Rychle jsem přemýšlel, kolikátého bylo, a pak mi to začínalo být jasnější.

Ale než jsem mu stačil odepsat, otevřel jsem si na svém počítači tabulku s čísly, aby bylo vidět, že se naplno věnuji práci a nepíši si kdo ví s kým.

Ale než jsem stačil Tomášovi napsat, jak tohle celé bylo, z chodby se začínaly ozývat hlasy ostatních zaměstnanců, kterým se dnes chtělo do práce.

Paráda! Můj kolega mezi nimi zatím nebyl, a tak jsem potichu zavřel dveře, a než jsem stíkl sluchátko pro spojení s Tomášem, rychle jsem mu napsal, že až mu zavolám, ať jen poslouchá.

„...Josef byl mámin bývalý přítel. Před dvěma lety zemřel a máma si to strašně vyčítá. A dneska to asi nějak nedala. Ale nechápu, proč už jí takhle ráno bylo špatně. Říkala ti něco?“

Snažil jsem se mu vysvětlit, kdo byl Josef, a doufal jsem, že mi ještě něco řekne. Ale když se z druhé strany neviditelného drátu ozvalo, že už se na mě večer těší, bylo mi úplně jasné, že Tomáš nemůže mluvit.

Nechal jsem to být, a když jsem ukončil hovor, snažil jsem se alespoň o předstírání nějaké činnosti, za kterou mi tu zatím ještě platili.

Bohužel se mé snažení nijak výrazně neprojevovalo, a tak jsem si šel udělat ještě jedno kafe a přemýšlel, jak se odtud nepozorovaně dostat, aby to nevypadalo nápadně, že potřebuji zrovna v pátek odejít

dřív z práce. Ale ani po vypití tmavé tekutiny s přídavkem cukru mě nic, co by vypadalo důvěryhodně, nenapadlo. Takže mi zbývalo jediné, a to počkat, až odejde pan Nový, a pak se nepozorovaně před zraky svých kolegů vypařit.

Měl jsem na práci tolik věcí, ale víc než na ni jsem myslel na to, co je příčinou máminy ranní nevolnosti a těch stažených souborů o sebevraždách v jejím počítači. Několikrát jsem si četl to, co mi ráno poslal Tomáš, a přemýšlel o tom, jestli moje máma může být závislá na alkoholu, nebo hůř, i na něčem tvrdším. Ale kdyby zase byla alkoholička, tak by přece nepila na veřejnosti. Ne, protože lidé závislí na alkoholu většinou pijí, když je nikdo nevidí, ale ani tahle moje dedukce mě nijak neuspokojila a čím víc jsem o tom přemýšlel, tím jsem měl větší nutkání co nejrychleji odejít.

Nakonec jsem tyhle úvahy opustil a snažil se věnovat úkolům, které jsem vyčetl z mailu.

A že jich bylo. Než jsem se totiž dostal k té poslední, začal mě shánět Tomáš s tím, kde jako jsem, když už budou tři.

Rychle jsem přeběhl na druhou stranu chodby, a když jsem zjistil, že už jsem v celé budově sám, vypnul jsem počítač a ujížděl v Tomášově autě domů, abych se konečně dozvěděl, co to ráno mělo znamenat.

Ještě jsem ani pořádně nezastavil a už mi začínalo být jasné, že dnešní den je jiný než ty včerejší. Mámino auto stálo zaparkované na ulici, na cestičce do zahrady leželo několik větví a na druhém schodu u domu jsem viděl několik svíček a mašlí. Prošel jsem vrátky, která by

si zasloužila nový nátěr, ale než jsem stačil vyndat z kapsy klíče, dveře se otevřely a v nich stála ta malá růžová holka a něco nesla.

„Jé, Maxi, ty už jsi doma?“ zašveholila a prosila, jestli jí pomůžu.

„Kam to valíš?“ zeptal jsem se a nahlížel do modré tašky, kterou mě donutila podržet.

„Asi do tříděného odpadu, ne?“ odpověděla, a než jsem se stačil zeptat, co to má za smysl, začala mi vykládat o tom, proč je třídění odpadu důležité, a protože odpad, ať už jakýkoliv, nemá nožičky, někdo ho do těch správných kontejnerů musí odnést.

„Hele, Lízo, a kde je máma?“ Nahlížel jsem do domu a pomáhal téhle malé holce s další taškou papíru.

„Máma třídí sklo. Ale je ho tam hodně, tak se ho snaží poskládat tak, abychom nemuseli jít dvacetkrát,“ vysvětlila a ztratila se někde v domě.

Tak teď už jsem to nechápal vůbec. Máma ráno zvracela, bylo jí špatně, a kdo ví co ještě, a o pár hodin později rozjíždí velkou uklízací akci s názvem samo se to neudělá.

A abych se konečně dozvěděl něco víc, místo k sobě nahoru jsem sešel do sklepa, abych se podíval, jak to vlastně bylo.

„Ježíši, mami, co se tu děje,“ zděsil jsem se, jen co jsem sešel dolů.

Po celém sklepě se válely krabice, tašky a pytle a u posledního schodu stály dvě přepravky plné skleněných lahví.

Máma se mě lekla, a když se přesvědčila, že jsem to já a ne žádná příšera, požádala mě o pomoc.

„Maxi, vezmi tyhle krabice a odnes je nahoru, a prosím tě, zajed' autem dovnitř, protože tohle v ruce neodneseme.“

Chtěl jsem namítnout, že jsem zrovna přišel z práce a že kromě toho, že mám hlad, jsem i unavený, ale jak jsem znal mámu, nemělo to cenu, protože jsem přesně věděl, co by mi řekla.

A s myšlenkou na její slova o tom, z čeho že můžu být unavený, když celý den sedím u počítače a jen do něj něco vkládám, odnáším jednu krabici za druhou a stavím je k domu, abych do nich nevrátil, až budu couvat autem dovnitř.

A hele, tahle bedna je plná lahví od rumu a v téhle jsou jak lahve od vína, tak od whisky. Že by to byla nakonec pravda a moje máma byla alkoholička? To bych si snad všiml, ne? Vrátil jsem se zpátky dolů, abych vynesl další krabici plnou lahví od alkoholu.

To přece není možné? Rum, punč, whisky, víno, to by přece nevyčila? Sama určitě ne.

Že by tu byl nějaký mejdan a já to prošvihl? Pátral jsem v paměti, ale jediné, co se mi v souvislosti s alkoholem vybavilo, byl ten den, kdy zemřel Josef.

Máma seděla celou noc v ložnici na zemi, vedle sebe krabici kapesníků a před sebou dvě lahve s vínem. Byla noc, Elize bylo šest, asi, a mámin pláč se rozléhal po celém domě. Když už byly dvě ráno, šel jsem se potichu podívat, jestli už máma spí, ale ona seděla na stejném místě, obě lahve byly prázdné a pořád dokola opakovala, že za to může ona. Neměl jsem sílu jí cokoliv rozmlouvat a přesvědčovat, že ona za to nemůže, a tak jsem se zase nepozorovaně vytratil a nechal ji samotnou. Když jsem za ní přišel druhý den ráno, stála v kuchyni u linky a vykrajovala srdíčka a kytičky z perníkového těsta. Už

neplakala, ale ani se neusmívala. Jen se, jako by to dělal robot, věnovala vykrajování a pokládání tvarů na plech.

Z přemýšlení mě vytrhla Líza a s tím, že mi máma vzkazuje, ať to nandáme do auta, se ohýbala pro tu největší krabici.

Chtěl jsem původně dojít pro Tomáše, aby to máma nemusela tahat sama, ale on byl prostě marnej a tak jsem od svého nápadu okamžitě upustil.

„Hele, Eli, na co máte s mámou ty větve a svíčky?“ zeptal jsem se, když se Líza usadila do auta a popoháněla mě, ať sebou hodím, že je toho ve sklepě ještě dost.

„No, přece na hřbitov! Zítra mají mrtví svátek,“ poučila mě stejně, jako by to udělala máma, a já už se raději na nic dalšího nezeptal.

Když jsme si to dali pak ještě celé znovu a já se už konečně dostal do svého patra, aniž by mě kdokoliv čímkoliv zdržoval, našel jsem ve své posteli Tomáše, jak si něco četl na počítači a byl do toho tak zabraný, že vůbec neregistroval, že už jsem doma.

„Tome?“ oslovil jsem ho a on se v leknutí praštil o zeď.

„Ty vole, víš, jak jsem se lekl?“ Hladil si na místě srážky ze zdí rukou hlavu a já si od něj vzal počítač a se zájmen si začal číst, co ho tak zaujalo.

„...líbal moje roztoužené tělo a každým dotekem mě přiváděl k šílenství. Toužila jsem po něm tak moc, že jsem byla ochotná prosit, aby mi to udělal tady a teď, a tak jsem si pomalu začínala rozepínat jeden knoflíček po druhém a doufala, že to nebude trvat dlouho a já ucítím jeho mužství hluboko v sobě...“

Opravdu si tohle četl Tomáš nebo se mi to jen zdálo?

„Co to je?“ zeptal jsem se a šok z toho, co dělal Tomáš, posledních několik minut v mé posteli, neustával.

„Nebudeš mi to věřit, ale tohle se mi podařilo vytáhnout z toho zaheslovaného souboru v počítači tvojí matky. To je, vid', a to jsi četl jen začátek. Dál je to ještě napínavější,“ vysvětlil a prosil o vrácení počítače, aby si to mohl v klidu dočíst.

„Cože?“ Co by s tímhle měla moje máma společného? Sedl jsem si na svou postel a nechápal jsem vůbec nic.

Tomáš mě vůbec nevnímal, a tak jsem ho nechal pokračovat ve čtení a došel si do kuchyně udělat něco k jídlu.

Bezmyšlenkovitě jsem vyndával z lednice suroviny, ze kterých by se dalo udělat cokoliv požitelného a když jsem zjistil, že příprava čehokoliv teplého by trvala déle, než by mi přivezli pizzu, našel jsem telefon a zavolal do místní pizzerie, kde jsem byl častým hostem.

A protože jsem měl čtvrt hodiny čas, dal jsem rychlou sprchu, a než se ozval zvonek, napsal jsem do své práce o knihovnách jeden odstavec.

„Maxmiliáne Tadeáši, přivezli ti pizzu!“ křičela na mě zezdola ta malá holka, a než jsem si stihl obout boty, z ložnice volal Tomáš, že chce taky kus. Ještě že máma pizzu nejedla.

Vrátil jsem se zpět nahoru, a když jsem si nandal na talíř z každé krabice kus, zavolal jsem na Tomáše, ať pohne, nebo to bude mít studené.

To je zvláštní, díval jsem se kolem sebe, když jsem odnášel do kuchyně prázdný talíř, a divil jsem se, že Tomáš se ještě neukázal. Tak to tedy musí být výborné čtení, když se od toho nemohl odtrhnout.

Nechal jsem ho číst a šel jsem pokračovat ve svém úkolu.

Nenapsal jsem ani jeden celý odstavec, a ta malá holka se postavila do dveří a bez jakéhokoliv vysvětlení se zeptala, jestli si to může vzít.

No, celá maminka.

Zíral jsem na ni jako blázen a čekal odpověď na svou otázku, co tím jejím „jestli si to může vzít“, myslí.

„No, ten stojánek.“ Dala si ruce v bok a byla překvapená, že nechápu, co mi svou otázku právě sděluje.

„Jakej stojánek?“ Pořád jsem nechápal, kde bych ho měl vzít, ale ona přišla až ke mně, že mi ho ukáže, a společně jsme odešli do kuchyně.

„No, tenhle!“ Otevřela jednu krabici po druhé a už v každé ruce držela kousek plastu, který držel víko krabice, aby se nepřilepilo ke slanému koláči.

Úžasem jsem nedokázal promluvit, a když už to vypadalo, že Líza odchází, z posledních sil jsem se jí zeptal, na co to potřebuje.

„To je přece židlička pro LPS,“ odpověděla mi takovým tónem, že jsem nevěděl, jestli jsem jen trochu blbej nebo úplně, a pak ihned odešla.

Vlastně ještě pozdravila Tomáše, který se právě došoural ke kuchyni.

„Co je?“ zeptal se na můj udivený výraz a na použitý talíř si nandával zbytek pizzy.

„Slyšel jsi to?“ zeptal jsem se ho, a když jen kývl, nechal jsem ho být a šel jsem opět pokračovat ve psaní.

Když už jsem si začínal myslet, že se dostávám na vrchol tvořivosti, ucítil jsem za sebou stát Tomáše.

„Ty vole, co to je za román?“ zeptal se a přes rameno si četl můj výtvor.

„To mám do školy. A protože jsem přišel pozdě, žádné kloudné téma už nebylo k mání,“ vysvětlil jsem mu a snažil se dokončit myšlenku.

„Hm, už alespoň vím, po kom tohle máš, ale tvoje máma píše líp.“ Ještě něco zamručel, ale to já už neslyšel, protože než mi to došlo, on byl zatím napůl cesty do kuchyně.

„Tome, počkej. Co to bylo ráno s tou mámou?“ Dohonil jsem ho a nabízel, že mu uvařím kafe, když mi bude vyprávět, co se tu dělo do té doby, než jsem přišel z práce.

On se teda zrovna nadšeně netvářil, ale když jsem přidal jako další bonus i pivo, sedl si ke stolu, a když si na něj položil nohy, konečně jsem se dozvěděl, jak to ráno bylo.

Kromě toho, co už jsem věděl, že měli mezizastávku na benzínce a další byla u stromu před cukrárnou, se Tomáš na chvíli zarazil a zeptal se mě, kdo že je ta Marta Sladká a koho je vlastně ta cukrárna Sněhová pusinka.

Vůbec jsem nechápal, jakou to může mít souvislost s dnešním ránem, ale pomalu jsem mu začal vysvětlovat, že ta cukrárna je Marty a mé mámy, ale moje máma jen peče, kdežto Marta se stará o chod cukrárny a o vše ostatní, co se netýká pečení.

„A k čemu tohle potřebuješ vědět?“ zeptal jsem se překvapeně a snažil se v jeho dalším výkladu najít souvislosti.